

Sygn. akt I ACa 73/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Dariusz Małkiński
Sędziowie	:	SSA Jadwiga Chojnowska SSA Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w W.**

przeciwko **M. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanej**

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 28 lutego 2018 r. sygn. akt I C 237/17

oddala apelację.

(...)

Sygn. akt: IA Ca 73/19

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wnosił o zasądzenie od pozwanej M. D. kwoty 85.063,31 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 27.936,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 3.682,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 czerwca 2017 roku, sygn. akt: I.C.237/17, Sąd Okręgowy w Suwałkach zasądził od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. następujące kwoty:

1. 85.063,31 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

2. 27.936,12 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

3. 3.682,19 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty (pkt I);

oraz zasądził od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 1.459 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie (pkt II), a także nadał wyrokowi w punktach I i II rygor natychmiastowej wykonalności (pkt III).

Od ww. wyroku zaocznego, pozwana M. D. złożyła sprzeciw, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia co do wysokości, jak i zasady. Domagała się oddalenia powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 roku Sąd Okręgowy w Suwałkach utrzymał wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 12 czerwca 2017 roku w sprawie sygn. akt I.C. 237/17 w całości w mocy.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynikało, że na podstawie umowy o kredyt motoryzacyjny nr (...) z dnia 11 lipca 2011 r., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. udzielił pozwanej M. D. kredytu gotówkowego w kwocie 119.813,67 zł na okres 84 miesięcy z przeznaczeniem na zakup pojazdu. Kredyt ten miał być spłacany w ratach miesięcznych, przy czym termin płatności ostatniej raty ustalono na 07 lipca 2018 r. W powołanej umowie zastrzeżono oprocentowanie kredytu na poziomie 10,50% w stosunku rocznym. Niespłacenie rat kredytu w ustalonym terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego Bank pobierze odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, co stanowiło na dzień zawarcia umowy kredytu 23%. Strony umowy zastrzegły też, że jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminach wynikających z umowy kredytu pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, Bank może wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia po uprzednim, pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Kredytobiorca z dniem zawarcia umowy kredytu obejmowany był grupowym ubezpieczeniem samochodowym Pakiet (...). M. D. poddała się egzekucji prowadzonej przez Bank według przepisów kodeksu postępowania cywilnego w zakresie zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy i wyraziła zgodę na wystawienie przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 300.000 zł – stanowiącej dwukrotność maksymalnej kwoty wskazanej we wniosku kredytowym przez wnioskodawcę. Bank mógł wystąpić do sądu o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności do dnia 01 lipca 2021 roku. Pozwana wyraziła także zgodę na przeniesienie przez Bank wierzytelności z umowy kredytu na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny. Ponadto poddała się egzekucji w zakresie wszelkich zobowiązań wynikających z umowy kredytu do kwoty 300.000 zł – stanowiącej dwukrotność maksymalnej kwoty wskazanej we wniosku kredytowym przez wnioskodawcę – na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność z tytułu umowy kredytu. Fundusz sekurytyzacyjny mógł wystąpić o nadanie o nadanie wskazanemu wyżej oświadczeniu klauzuli wykonalności do dnia 01 lipca 2021 roku (§ 6). Rzeczywista Roczna Stopa Oprocentowania ustalona została na poziomie 11,39%, koszty z tytułu objęcia ubezpieczeniem wyniosły 28.127,40 zł, natomiast koszty z tytułu objęcia ochroną ubezpieczeniową w ramach Pakietu (...) wyniosły 1.500 zł.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy o kredyt nr (...), zawartej w dniu 11 lipca 2011 roku, poprzez nieterminową spłatę zobowiązań z niej wynikających oraz zaistnienie pozostałych przesłanek określonych w § 7 umowy o kredyt, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., pismem z dnia 24 lutego 2011 roku, wypowiedział pozwanej M. D. umowę kredytu nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia tj. ze skutkiem na dzień 22 kwietnia 2014 roku, którego bieg rozpoczął się od dnia doręczenia wypowiedzenia. Bank wezwał pozwaną do spłaty całości zadłużenia wymagalnego z tytułu wskazanej umowy o kredyt wraz z dalszymi odsetkami od zadłużenia przeterminowanego, naliczonymi od dnia spłaty zaległości – w terminie 30 dni od daty

doręczenia wezwania. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. nadał opisane wyżej wypowiedzenie umowy do pozwanej M. D. w dniu 28 lutego 2014 roku.

Poprzednik prawny powoda, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., wystawił w dniu 01 sierpnia 2014 roku Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...). Na podstawie ksiąg wskazany wyżej Bank stwierdził, że M. D. jest zobowiązana do zapłaty na jego rzecz z tytułu zawartej w dniu 11 lipca 2011 roku umowy o kredyt nr (...) kwoty 85.063,31 zł z tytułu niespłaconego kapitału wraz z odsetkami umownymi naliczanymi na podstawie § 4 ust. 1 umowy od niespłaconego kapitału od dnia 01 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, które na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiły 16% w stosunku rocznym, a także kwoty 9.972,61 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych na podstawie § 4 ust. 1 umowy od niespłaconego kapitału od dnia 11 lipca 2011 roku do dnia 31 lipca 2014 roku. Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 08 września 2014 roku, sygn. akt: XV.Co.5071/14, nadał mu klauzulę wykonalności.

W dniu 28 września 2016 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której dokonał zbycia sprzedanych wierzytelność na rzecz kupującego (...) w W.. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., pismem z dnia 7 października 2016 roku zawiadomił pozwaną, iż w dniu 28 września 2016 roku dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) na rzecz (...) w W.. Natomiast pismem z dnia 24 października 2016 roku powód (...) w W. wezwał pozwaną M. D. do zapłaty należności w łącznej kwocie 115.656,20 zł, w terminie do dnia 07 listopada 2016 roku.

M. D. ma 42 lata. Jest zatrudniona w (...) Sp. z o.o. od dnia 21 stycznia 2014 roku na czas nieokreślony, na stanowisku lekarz stomatolog. Jej wynagrodzenie nie jest obciążone z tytułu wyroków sądowych lub innych tytułów. Nie znajduje się także w okresie wypowiedzenia, a wskazana wyżej firma nie znajduje się w stanie likwidacji ani upadłości.

Następnie, Sąd Okręgowy wywiódł, iż z treści art. 509 § 1 k.c. wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia ważności i skuteczności umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy nim a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Wskazał, że ważność umowy cesji wierzytelności przywoływanej przez powoda w uzasadnieniu pozwu wątpliwości Sądu nie wzbudzała. Umowa ta została zawarta bowiem w przepisanej prawem formie, a jej treść odzwierciedlała wszystkie wymagane prawem elementy istotne. Odnosząc się natomiast do kwestii skuteczności przedmiotowej umowy cesji wierzytelności, wskazywał, że w myśl art. 509 § 2 k.c. w wyniku umowy przelewu wierzytelności wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Skuteczność umowy cesji wierzytelności uzależniona jest zatem przede wszystkim od istnienia wierzytelności i jej zakresu. Dłużnikowi przysługują przy tym przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Sąd Okręgowy podkreślał, że w umowie o kredyt motoryzacyjny nr (...) w § 6 pkt 3 zawarto zapis, iż Bank ma możliwość przeniesienia wierzytelności z umowy kredytu na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny. Pozwana podpisując przedmiotową umowę o kredyt wyraziła na powyższe zgodę. Skoro zatem pozwana niewątpliwie nie dotrzymała warunków, na jakich udzielono jej kredytu, (...) Bank (...) S.A. był uprawniony do dokonania przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, a umowa ta jak wskazano wyżej była skuteczna. Istnienie wierzytelności w stosunku do pozwanej, powód wywodził z umowy o kredyt motoryzacyjny nr (...) z dnia 11 lipca 2011 r. W ocenie Sądu I instancji, sam fakt zawarcia wskazanej wyżej umowy przez pozwaną i poprzednika prawnego powoda ((...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) nie budził w niniejszej sprawie żadnych wątpliwości, gdyż okoliczność ta jednoznacznie wynikała ze złożonej do akt sprawy umowy o kredyt motoryzacyjny nr (...), a także z harmonogramu spłaty kredytu, potwierdzenia złożenia dyspozycji przelewu,

czy też bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności. Sąd Okręgowy wskazywał, że w procesie związanym z wykonaniem umowy kredytu, co do zasady, powód zobowiązany jest udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że oddał do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony kwotę środków pieniężnych na ustalony cel, pozwany zaś – że świadczenie swoje w postaci zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z prowizją i odsetkami w oznaczonych terminach spłaty wykonał, co stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, zaś do przeciwnika – okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie.

Uwzględniając powyższe, w ocenie Sądu I instancji stwierdzić należało, że skoro powód wykazał fakt zawarcia umowy kredytu pomiędzy swoim poprzednikiem prawnym, a pozwaną M. D. oraz fakt oddania jej przez poprzednika prawnego powoda kwoty kredytu, to wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku dowiedzenia faktu pozytywnego. Natomiast pozwana, zdaniem Sądu Okręgowego, nie zdołała wykazać faktów niweczących przedmiotowe powództwo. W przedmiotowej sprawie udowodniono, że poprzednik prawny powoda zawarł z pozwaną umowę kredytu i kwota udzielonego kredytu została przekazana przez poprzednika prawnego powoda do dyspozycji pozwanej. Poprzednik prawny powoda wykonał zatem swoje zobowiązania wynikające z umowy kredytowej z dnia 11 lipca 2011 r. Pozwana natomiast w świetle treści umowy (§3) była zobowiązana do spłacania kredytu na rachunek kredytu, wraz z odsetkami w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, za wyjątkiem ostatniej raty, która jest ratą wyrównującą, a twierdzenia powoda jakoby pozwana z powyższych obowiązków się nie wywiązała nie zostały podważone jakimkolwiek dowodem przedstawionym przez M. D.. To na niej, jako wywodzącej skutki prawne z ewentualnego faktu spełnienia świadczenia w części objętej pozwem, zgodnie z ogólną zasadą określoną w art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie.

Co do należności głównej dochodzonej przez powoda Sąd Okręgowy wskazywał, że nie przekraczała ona kwoty kredytu udzielonego pozwanej przez poprzednika prawnego powoda. Skoro zatem M. D. nie uznawała wysokości przedmiotowego roszczenia pieniężnego, winna była – zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu właściwym dla umowy kredytu – wykazać, iż nie jest ona prawidłowa. Powyższe mogła uczynić choćby poprzez przedłożenie kopii wpłat dokonanych na poczet spłaty kredytu. Tego zaś bezspornie nie uczyniła. Podkreślał, że wysokość należności głównej dochodzonej przez powoda (kapitału niespłaconego kredytu) była tożsama z wysokością należności głównej objętej tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przeciwko pozwanej przez poprzednika prawnego powoda i opatrzonego sądową klauzulą wykonalności z dnia z dnia 19 września 2014 r., w sprawie sygn. akt XV.Co.5071/14, Sądu Rejonowego w Częstochowie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, gdyby wysokość należności głównej objętej przedmiotowym tytułem wykonawczym (dochodzonej przez powoda w niniejszym postępowaniu) była niższa od rzeczywistej, to pozwana tytuł ten niewątpliwie zwalczałaby w drodze powództwa przeciwwegzekucyjnego.

Umowa kredytowa wiążąca pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda, pismem z dnia 24 lutego 2014 r. została wypowiedziana przez (...) Bank (...) S.A., przy czym pismo to zostało nadane do M. D. na jej adres korespondencyjny tj. ul. (...), (...)-(...) E. w dniu 28 lutego 2014 roku

(k. 172-173v.). Poprzednik prawny powoda, w świetle § 7 umowy kredytowej, był uprawniony do jej wypowiedzenia, skoro pozwana zalegała wówczas z zapłatą rat za co najmniej dwa okresy płatności. Skutek wypowiedzenia umowy nastąpił – zgodnie z § 7 ust. 1 umowy – z upływem 30 dni od daty doręczenia pozwanej wypowiedzenia, tj. z dniem 22 kwietnia 2014 r. Od dnia 23 kwietnia 2014 r. całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym (§ 4 ust. 1 umowy). Powyższe wynikało jednoznacznie ze złożonych dokumentów w postaci umowy kredytowej, wskazanego wyżej pisma zawierającego oświadczenie poprzednika prawnego powoda o wypowiedzeniu tej umowy, dowodu jego nadania i wyciągu nr (...) z dnia 21 marca 2017 roku.

Tym samym powód, który z mocy umowy sprzedaży wierzytelności oraz art. 509 i 510 k.c. wstąpił w prawa swojego poprzednika prawnego, był uprawniony do dochodzenia zwrotu należności głównej od pozwanej, przy czym żądał z tego tytułu kwoty w wysokości odpowiadającej Bankowemu Tytułowi

Egzekucyjnemu nr (...), któremu Sąd Rejonowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 08 września 2014 roku, sygn. akt: XV.Co.5071/14, nadał klauzulę wykonalności.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. O obowiązku zapłaty odsetek od należności głównej Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i § 2¹ k.c. oraz art. 482 k.c., zasądzając odsetki umowne w przewidzianej umową wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Odnosząc się do żądania zgłoszonego przez powoda odnośnie skapitalizowanych odsetek, Sąd Okręgowy przyjął, że powód wykazał to roszczenie co do wysokości, gdyż wskazał w jaki sposób dokonano wyliczenia tych odsetek (od jakiej kwoty zadłużenia, wg jakiej stopy i za jaki okres). Na kwotę 27.936,12 zł składały się naliczone przez Bank na dzień 30 czerwca 2016 roku, zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej zawartymi w § 2 ust 1 tej umowy, odsetki zwykłe umowne w wysokości 10,50% w stosunku rocznym tj. w kwocie 5.811,65 zł oraz odsetki karne naliczone zgodnie z postanowieniami umowy kredytowej zawartymi w § 4 ust. 1, w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w kwocie 22.124,47 zł. Sposób naliczenia kwoty z tytułu odsetek umownych zwykłych w sposób szczegółowy został przedstawiony w wyciągu nr (...) oraz w raporcie nr 1, w kolumnie „Należności z odsetek umownych. Natomiast sposób naliczenia odsetek karnych został szczegółowo przedstawiony w Raporcie nr 2 – zestawieniu należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę (w walucie kredytu) – od kwoty zaległego kapitału. Powód przedkładając wskazane wyżej dokumenty wskazał wysokość wpłat dokonanych przez pozwaną, daty tychże wpłat oraz sposób w jaki zarachowano te wpłaty. Złożenie do akt przedmiotowej sprawy przez powoda wskazanych wyżej dowodów pozwalało na przyjęcie, że (...) w W. podolał ciężarowi dowodowemu, o którym mowa w art. 6 k.c. i dało możliwość Sądowi zweryfikowania prawidłowości skapitalizowania odsetek, a powództwo w tym zakresie również zasługiwało na uwzględnienie. Także roszczenie zasądzenia odsetek umownych skapitalizowanych przez powoda, naliczonych od kwoty kapitału za okres od dnia 01 lipca 2016 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, według stopy procentowej w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, tj. kwoty 3.682,19 zł, w ocenie Sądu Okręgowego, zasługiwało na uwzględnienie. Odnośnie odsetek ustawowych za opóźnienie, przyznanych od wskazanych wyżej zasądzonych świadczeń pieniężnych, uwzględniono je na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od należności ubocznych w kwotach 27.936,12 zł i 3.682,19 zł poczynając od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w wyroku zaocznym orzeczono stosownie do treści art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 28 lutego 2018r. wniosła pozwana, która zaskarżyła ww. wyrok w całości. Stwierdziła, że zarzuty apelacji stanowią:

- 1. zarzut faktyczny - polegający na niezgodności ustaleń faktycznych sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie;**
- 2. zarzut naruszenia prawa materialnego polegające na jego błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu do stanu faktycznego.**

Wywodziła, że zasądzone kwoty na rzecz Powoda opierają się prawie wyłącznie na materiale dowodowym dostarczony przez Powoda w postaci zapisów umowy z pierwotnym wierzycielem tj. D. Bank oraz ksiąg rachunkowych własnych uwzględniających zaadoptowane wyliczenia kwoty głównej, odsetek z rozliczenia umowy Pozwanej z pierwotnym wierzycielem tj. D. Bank. Przy orzekaniu wyroku w Sądzie I instancji nie zostało uwzględnione szerokie wcześniejsze orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, na którym Pozwana w dużej mierze oparła swoje argumenty prawne. Nie został dołączony dowód doręczenia pisma wypowiedzenia umowy przez pierwotnego wierzyciela pozwalający na dokładne ustalenie w jakiej dacie miało to miejsce.

Ponadto w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 45 Konstytucji. Zgodnie z treścią przepisu art. 27 § 1 k.p.c. powództwo wytacza się przed Sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. O prawidłowych danych Powód miał wiedzę, co wykazała w przedstawionym materiale dowodowym przed Sądem I Instancji.

Wskazując na powyższe, domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu za obydwie instancje według norm przepisanych.

SĄD APELACYJNY USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny przyjmuje ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji za własne, w konsekwencji czego nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. II UKN 61/97, LEX nr 31200; z dnia 5 listopada 1998r., sygn. akt I PKN 339/98, LEX nr 38486).

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy nie naruszył zasad postępowania, ani też norm prawa materialnego wskazanych w apelacji.. Brak było podstaw do uwzględnienia sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dotyczącego oceny przeprowadzonych dowodów i określającego reguły tej oceny. Podkreślenia bowiem wymaga, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wykazania, że konkretny przeprowadzony w sprawie dowód został oceniony przez sąd niezgodnie z regułami oceny dowodów. Ocena dowodów polega zaś na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Tymczasem skarżąca nie wykazała, z jakimi konkretnie regułami oceny dowodowej wnioski wynikające z przeprowadzonych w sprawie dowodów są sprzeczne, niezgodne, czy też jakich konkretnie dowodów nie uwzględniają. Pozwana nie zgłosiła do przedłożonych przez powoda dokumentów żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, co do merytorycznej i formalnej poprawności wynikających z nich zapisów. Nie wskazała błędów czy nieścisłości w wyliczeniu kwoty objętej pozwem.

W rozpoznawanej sprawie wysokość dochodzonego w niej roszczenia wynika z wyciągu z ksiąg bankowych, który zgodnie z art. 95 ust. 1 a ustawy - Prawo bankowe w postępowaniu cywilnym nie ma wprawdzie mocy urzędowej, przewidzianej w art. 244 k.p.c., stanowi jednak dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem ze wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Poza wyciągiem z ksiąg bankowych powód przedstawił szereg innych opisanych wyżej dowodów z dokumentów dotyczących przedmiotowej umowy o kredyt, które należało oceniać kompleksowo. Przy tej ocenie nie można było pomijać tego, że dokumenty te zostały sporządzone przed podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem pożyczek i kredytów (tj. przez Bank), w ramach przyznanych mu w tym zakresie kompetencji ustawowych, a nadto podlegający w tym zakresie rygorystycznemu nadzorowi państwowemu, co także przemawia za ich wiarygodnością. Zdaniem Sadu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo zatem poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o przedstawione mu dokumenty prywatne, które obdarzył walorem wiarygodności, nie uchylając przy tym zasadzie swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c.

Chybione były także pozostałe zarzuty sformułowane w apelacji. Z ich treści wynikało, że skarżąca neguje zgłoszone przez powoda roszczenie na tej podstawie, że do pozwu nie zostało dołączone poświadczenie doręczenia jej oświadczenia banku (poprzednika prawnego powoda) o wypowiedzeniu umowy .

Odnosząc się do tej argumentacji zauważyć przede wszystkim należy, że zasady oceny materiału procesowego nie oznaczają, jak chce tego pozwana, że ustalenie określonego faktu bezwzględnie wymaga istnienia tego rodzaju środka dowodowego, z którego fakt ten bezpośrednio wynika. Nie jest zatem tak, jak sugeruje apelacja, jakoby uwzględnienie powództwa warunkowane było przedstawieniem przez powoda dokumentu obrazującego doręczenie

pozwanej wypowiedzenia umowy. Wskazać w tym miejscu bowiem trzeba, że rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. Jak trafnie wskazał bowiem Sąd I instancji, w razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa.

W okolicznościach sprawy pozwana nie zaprzeczyła zawarciu umowy kredytu gotówkowego z poprzednikiem prawnym powoda oraz temu, że nie dokonała spłaty zadłużenia. Nie polemizowała również z tym, że poprzednik prawny powoda, powołując się na istnienie wierzytelności, uzyskał (...) i tytuł ten nie został przez nią zakwestionowany. Pozwana kwestionując więc aktualnie twierdzenia powoda o wymagalności roszczenia, powinna nie tylko poprzeć swoje zarzuty przekonującymi argumentami, ale przeprowadzić też dowód przeciwny, zwłaszcza że przedłożony przez powoda dowód w postaci (...) zaopatrzony został w klauzulę wykonalności, a prawomocne postanowienie sądu (w tym przypadku postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (...)), zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., ma moc wiążącą. Pozwana natomiast nie zaoferowała żadnego dowodu poprzestając jedynie na polemice z ustaleniami Sądu. W konsekwencji nie może w chwili obecnej twierdzić, że nie było podstaw do domagania się od niej zasądzenia kwot dochodzonych pozwem. Twierdzeniu temu nie sprzeciwia się przy tym fakt braku przedłożenia doręczenia pozwanej oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy. Jeśli zaś zauważy się, że aktualnie dochodzone przez powoda roszczenie pozostaje w zbieżności z treścią (...), to już tylko te fakty stanowiąc mogły wystarczający asumpt do ustalenia – przy wykorzystaniu instytucji domniemania faktycznego z art. 231 k.p.c. – zarówno samego istnienia, jak i wysokości wierzytelności przysługującej powodowi.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji Sąd Apelacyjny, w oparciu o art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(...)